

Συνέντευξη στη Γιώτα Συκιώτη για την συλλογή διηγημάτων *Ομελέτα με μανιτάρια* 01-05-2008

Συνέντευξη στη Γιώτα Συκιώτη για την συλλογή διηγημάτων *Ομελέτα με μανιτάρια* (Νεφέλη2007) στο περ. Intex (2008-05-01)

1.—*Η κάθε σχέση μοιάζει με λαβύρινθο εφόσον πρέπει να ανακαλύψουμε τον άλλον. Ποιος κρατάει τον μίτο;*

Οι σχέσεις είναι λαβυρινθώδεις ούτως ή άλλως, είτε θέλουμε να ανακαλύψουμε τον άλλον, είτε απλώς ψάχνουμε για ένα βολικό κάτοπτρο, επί πλέον σε κάθε λαβύρινθο δεν κρύβεται μόνο ένας Μινώταυρος και μια Αριάδνη. Όλοι, ως μέλη ενός συστήματος, ξεκινώντας από το αρχικό σχήμα της οικογένειας και επεκτείνοντας και προς τα πίσω και προς τα εμπρός, κουβαλάμε ερήμην μας πολλούς ανθρώπους, και επομένως διαφορετικές συμπεριφορές, με αποτέλεσμα όταν συναναστρεφόμεστε μεταξύ μας να συνομιλούν εντέλει πολλές σκιές-φωνές ταυτόχρονα και σε πολλά επίπεδα. Αυτός ο συνωστισμός εμπλουτίζει από μια πλευρά τα πράγματα, από την άλλη όμως τα κάνει πιο περίπλοκα. Επομένως δεν νομίζω ότι τελικά ένας μόνο κρατάει τον μίτο. Ο μίτος αλλάζει χέρια, με ρυθμό σκυταλοδρομίας. Επίσης ποικίλουν οι συνειρμοί, οι συνδηλώσεις άρα και οι ερμηνείες. Το κατά πόσο, μετά απ' όλα αυτά, εντέλει καταφέρνουμε να ανακαλύψουμε τον εκάστοτε άλλο, έχει να κάνει κατ' αρχήν με το αν και πόσο επιτρέπουμε το αντίστροφο, και φυσικά με το πόσο είμαστε διατεθειμένοι να γνωρίσουμε εμείς οι ίδιοι τον εαυτό μας .

2.—*Γίνεται οι σχέσεις αγάπης να μην είναι κτητικές; (γονείς-παιδιά, σύντροφοι, φίλοι κ.ο.κ.)*

Να το αντιστρέψουμε; Δεν γίνεται οι σχέσεις αγάπης να είναι κτητικές, με μοναδική εξαίρεση την ερωτική σχέση. Αγαπάς τον γονιό, τον σύντροφό, το παιδί, το φίλο σου, κι όταν η αγάπη είναι αμοιβαία χαίρεστε ο ένας τον άλλον, αλλά δεν είναι δυνατόν να απαιτείς να τον κατέχεις και να ελπίζεις στην ανταπόκρισή του. Η κτητικότητα στην αγάπη είναι συγκαλυμμένος έλεγχος και εξουσία, επομένως και βία. Δηλαδή πράγματα ασυμβίβαστα. Κανείς δεν αγάπησε ποτέ τον κατακτητή του, εκτός κι αν μπούμε στο χώρο της ψυχοπαθολογίας. Εκεί όλα αλλάζουν, έως και αντιστρέφονται. Δυστυχώς τα ζεύγη των εξισώσεων αγάπη-εξάρτηση, αγάπη-θυσία, αγάπη-υποταγή κ.α. καταδυναστεύουν με τα στρεβλά τους συμπτώματα την ζωή των περισσοτέρων. Έτσι όμως δόθηκαν μέσα από τις κοινωνικές συμβάσεις και τις θρησκευτικές παραμυθίες. Χρειάζεται μεγάλη προσωπική προσπάθεια, συνειδητοποίηση και κόπος για να ανατραπούν όλα αυτά και να αντικατασταθούν με αληθινές επιλογές. Χρειάζεται κυρίως να ξεπεράσουμε τον φόβο της δύναμης και της ελευθερίας, που έ-

λεγε και ο Φρόμ.

3—Στο βιβλίο σου η έκπληξη και το απρόοπτο είναι τα χαρακτηριστικά της ζωής, εσύ πώς αντιμετωπίζεις τα απρόοπτα, τολμάς να «σπάσεις» μια εξασφαλισμένη ρουτίνα;

Για μένα μεγάλο μέρος της ομορφιάς της ζωής έγκειται ακριβώς σ' αυτά τα χαρακτηριστικά, στην έκπληξη και στο απρόοπτο, στο άγνωστο που ξεδιπλώνεται κάθε μέρα, σε κάθε στροφή. Αντίθετα η στείρα καθημερινότητα (που είναι χειρότερη απ' την ρουτίνα) είναι από τα πιο απεχθή μου πράγματα και δεν μπορώ να την αντιληφθώ ως "εξασφαλισμένη", γιατί το μόνο που μου εξασφαλίζει είναι ένα εσωτερικό ροκάνισμα, το οποίο προκειμένου να αποφύγω, τη "σπάω" με την μεγαλύτερη ευκολία και απόλαυση. Άλλωστε πιστεύω πως έτσι προχωράει κανείς. Κάτι αντίστοιχο δεν γίνεται και στην τέχνη; Σκίζεις, πετάς, ξαναγράφεις, προσπαθείς να εντάξεις το απρόοπτο, το τυχαίο, και συχνά εμπλουτίζεσαι απ' αυτό, μέχρι να φτάσεις στην μορφή που είναι πλησιέστερη μ' αυτή που θα μπορούσε να θεωρηθεί τελική. Το λέω έτσι, γιατί τελική, κατά την γνώμη μου, δεν υπάρχει. Δηλαδή για να δημιουργήσουμε, θα χρειαστεί προηγουμένως να καταστρέψουμε κάτι. Ένας αέναος κύκλος καταστροφής και δημιουργίας διάσπαρτος από απρόοπτα και εκπλήξεις.